

LBRIS

We know
books

Doina Hasneș-Ciurdariu

**ÎMPREUNĂ CU MARIA
PENTRU PACE**

Editura Pre-Text
2023

Cuprins

<i>Cuvântul autoarei</i>	7
Împreună cu Maria pentru pace	11
În vremurile de pe urmă se vor ridica mari Sfinți.....	25
Sfinții rugători dintre noi.....	42
Nu vom supraviețui fără întoarcerea la Dumnezeu.....	62
Prima Împărtășanie, Ziua Renașterii mele	76
Sfântul Limbii Române	102
Români cu care ne mândrim.....	119
Dumnezeu este aici întotdeauna	133
Miracol petrecut „live”.....	149
Avem și icoanele.....	164

Împreună cu Maria pentru pace

De câte ori mă pregătesc să încep o nouă carte, apar voci care-mi amintesc că în fața tăvălugului digital cărțile tipărite nu mai au nici un viitor și mă întrebă „foarte îngrijorați” cărui tip de public intenționez să mă adresez. Din fericire, în același timp, de pretutindeni sunt voci stăruitoare care mă întrebă în ce stadiu sunt cu scrisul, dacă lucrez la o nouă carte, pe când estimez s-o încredințez tiparului, pentru că o așteaptă cu nerăbdare și cu mare emoție. Și pentru aceste persoane îndrăgostite de cărțile mele nu conținesc să-I mulțumesc Preasfintei Fecioare cu o inimă profund recunoscătoare.

Da, în lumea grăbită și tehnologizată de astăzi, în care pe internet se găsesc fluvii de literatură proastă și în mass-media apar doar show-uri suburbane cu bucătari, dansatori dezbrăcați și manele, e greu să faci diferențe de valoare, care necesită cultură și mult discernământ. Dar tiparul, sigur are un viitor, chiar dacă marginal. Întotdeauna cred că vor exista oameni îndragostiți de experiența pe care numai cititul unei cărți tipărite ți-o poate da. Sigur că acești oameni sunt deja în minoritate în raport cu internetul sau virtualul. Dar în urmă cu 20 de ani, se spunea că toată lumea o să citească pe tablete, pe e-book și totul o să fie virtual. Uite că anii au trecut și oamenii citesc în continuare hârtia tipărită! Și mai mult de atât, văd oameni tineri care doar ce au terminat liceul sau o facultate și se îndreaptă cu drag spre același cuvânt tipărit! Pentru mine este foarte încurajator și îmi spune că

scrisul nu este pe cale de dispariție și cine știe, poate în viitor chiar va reînflori!

Sigur, cititorilor mei nu pot să le fac un portret-robot. Sunt și tineri, și mai puțin tineri... în general sunt oameni liberi, oameni care refuză orice fel de acomodare și de confort cu normativele care ne leagă de lumea aceasta, și mie acești oameni mi-au plăcut întotdeauna. Limbajul este foarte important într-o lume cu foarte multă minciună și dezinformare și cuvântul liber nu poate fi limitat doar la îndemnuri de a consuma, a cumpăra, a vota sau a face parte dintr-o anumite ideologie. Mă străduiesc, și cărțile mele sunt dincolo de toate astea și încearcă să submineze aceste limbaje și tendințe uneori hidoase ale actualității și chiar dacă nu modifică lumea în sine, măcar modifică viziunea noastră asupra lumii și ne ajută să ne conectăm la *Înalt* și să ne revenim *în sine*. Evident că, în sens global, o carte de spiritualitate mariană nu schimbă lumea, dar schimbă porțiuni din lume, schimbă conștiințe, suflete, comunități, care mai departe pot încuraja un anumit fel de a trăi și simți. Apoi, încet, încet, ca o apă ce se întinde freatic pe dedesupt, mai modifică ceva din peisajul vieții și aspirațiilor noastre, începem să ne integrăm în *Creație* și să ne raportăm la *Creator* și să ne odihnim în El. În mod sigur, cărțile mele fac oamenii mai buni! Avem nevoie imperioasă de ei, mai ales acum.

Este martie 2022 și **a început războiul!** Trist, crud, illogic, absurd, ne-am trezit brusc în plin război. După doi ani în care întreaga omenire a rămas înțepenită în fața pandemiei și a tuturor implicațiilor ei, cu efecte care încă ne vor urmări ani buni, atrocitățile la care asistăm zi de zi,

clipă de clipă, ne înmărmuresc. Da, știu că la nivel politic exista de mult pericolul unui conflict major, că sunt polițe neplătite, că sunt uri vechi care mocnesc în istorie, însă după ce întreaga omenire a trecut prin durerile molimei, nădăjduiam că toți, oameni, comunități, națiuni și conducători de națiuni, am înțeles fragilitatea și valoarea vieții și am sperat că toți vom ieși schimbați din pandemie, în solidaritate și iubire. Am crezut că am decis cu toții să facem lucrurile mai bune, mai frumoase, în respectul omului, al vieții și al Creatorului.

Experiența tragică a războiului la care asistăm ne arată că am rămas corigenți la toate aceste teste care ne-ar fi putut înnobila existența! Dar, nu s-a întâmplat astfel și azi întreaga omenire trăiește înmărmurită un scenariu monstruos: Rusia „țarului” Putin, care după prăbușirea comunismului și destrămarea URSS-ului și a „lagărului sovietic socialist”, a refuzat orice „modelare democratică” a țării, se vede că a depășit stadiul de derută politică și economică și a invadat Ucraina, un stat suveran și independent, care nu a atacat pe nimeni. Pretextul „operațiunii speciale” – după cum numește Putin acest război – este „denazificarea” Ucrainei, și apărarea Maicii Rusia de agresiunea naziștilor ucrainieni!?! De fapt, Putin reînvie „visul și vocația imperială hegemonică” a Rusiei și aspirația de mare putere dominantă în lume, impuse printr-o agresivitate războinică de tip medieval. Agresivitatea noii puteri dictatoriale de la Kremlin s-a dezvăluit treptat, prin ocuparea militară a unor teritorii din fostele republici sovietice, cărora le-a impus „sistemul” moscovit de organizare, pe care acestea au fost obligate să

îl accepte. După Gruzia și celelalte state din Caucaz, după Belarus și țările asiatice din fostul URSS, după ce Putin a anunțat în repetate rânduri că în 48 de ore va ajunge la Kiev sau la București, în ziua de 24 februarie Federația Rusă a atacat Ucraina, țară devenită țintă inevitabilă a noului imperialism rus, fiind un stat nealiniat la un bloc internațional și deci fără nici o șansă de apărare și de supraviețuire. Mai ales că proaspăta comunitate națională ucrainiană se deschidea tot mai mult spre civilizația vestului și aspira la integrarea în organizațiile internaționale occidentale.

Rusia putinistă se teme cel mai tare de reușita adoptării de către fostele republici sovietice a modelului democratic de organizare socială și politică și, evident, de reușita reabilitării lor economice. Deși Putin invocă „pericolul” din partea NATO pentru a justifica invadarea Ucrainei, adevăratul său inamic și obsesia sa constantă este Uniunea Europeană. Cu modelul ei de civilizație prosperă și creativă, bazată pe libertăți politice și civice, cu sistemul ei democratic bazat pe reguli și pe statul de drept, Uniunea Europeană este un contramodel și reprezintă o problemă existențială pentru Kremlin și pentru sistemul represiv și totalitar promovat de Putin în Rusia, țară care – din păcate – nu a cunoscut în toată istoria sa nici măcar o zi de regim democratic. Acest contramodel democratic și economic performant, pe care Putin se străduiește de ani de zile să-l destabilizeze prin finanțarea și încurajarea mișcărilor suveraniste, separatiste și populiste în toate țările Uniunii Europene – inclusiv în România – nu poate fi lăsat să fie un pol magnetic de

atracție și comparație la granița „Imperiului rus”, pentru că amenință fundamentele nedemocratice și barbare ale acestuia. Cei care vor să scape de sub cizma rusească și să se reorienteze spre Uniunea Europeană trebuie, deci, pedepsiți exemplar! Cu alte cuvinte, Putin vrea să impună întregii lumi puterea Rusiei, prin moarte și distrugere și să-i asigure dominația totală în zonă, atacând în mod barbar și pe civili și utilizând arme de distrugere de ultimă generație.

Declanșând războiul, Putin și ierarhia rusă au mizat pe „pacifismul conciliatorist al occidentului”, pe oroarea lui de război, prin care, iată, reușește de peste 70 de ani să mențină pacea în Europa, dar și pe „arma” sa energetică, gazul metan, de care vestul depinde.

Sigur, NATO nu își dorește un conflict militar, pentru că ar însemna declanșarea celui de al III-lea război mondial și distrugerea planetei, dar rămâne în conflict politic cu Rusia, amenințând cu sancțiuni țările care-l sprijină pe Putin.

În replică, Rusia amenință cu dispariția „țărilor neprietenoase”. La o televiziune rusă, un politolog renumit de acolo a spus răspicat că „*va fi război nuclear*”, că Polonia va dispărea, că Țările Baltice vor fi rase, că Germania va fi distrusă, că Republica Moldova va fi „denazificată”! Iar noi, românii, ne amintim cu înfiorare că și România a făcut parte din Imperiul sovietic!

Agresiunea Rusiei asupra Ucrainei rămâne absolut incalificabilă și stupefiantă pentru întreaga omenire. Cele două popoare, rus și ucrainian, sunt popoare din aceeași rădăcină slavă, frați și de mamă și de tată, au aceeași

cultură, vorbesc aproape aceeași limbă și scriu în același alfabet, au aceeași religie, cea pravoslavnică ortodoxă. Cu toate astea, zi după zi, televiziunile ne oferă imagini zguduitoare ale războiului declanșat de Vladimir Putin asupra Ucrainei. Părea că am uitat Hiroshima, dar amintirile revin, asistând zi de zi pe micul ecran la dezastrul din Ucraina: orașe distruse, soldați în tranșee, tancuri și tunuri peste tot, sisteme de lansare a rachetelor, care lansează câte o serie de bombe la fiecare 10 minute, zi și noapte, sirene care sună neîncetat și anunță bombardamente care nu se mai opresc... Peste oameni există, însă, Atotputernicul Dumnezeu, care a hotărât ca invazia rusească să aibă obezi la picioare: războiul fulger visat de Putin, s-a împotmolit pentru că armata rusă s-a izbit de un zid neașteptat reprezentat de armata ucrainiană și de curajosul popor ucrainian, care în mod exemplar s-a mobilizat să-și apere țara și neamul. Armata și poporul ucrainian au boicotat planul și socotelile lui Putin și împreună, ucrainenii care au trăit blestemul comunismului chiar sub cizma Rusiei, luptă cu disperare pentru a-și apăra libertatea și dreptul la un viitor după inima lor. După patru-cinci zile de rezistență absolut admirabilă a armatei și a civililor din Ucraina, văzând că și Președintele Volodimir Zelenski a refuzat să fie extras de americani, deși e ținta numărul unu a lui Putin, comunitatea internațională s-a raliat în apărarea Ucrainei și, spre surprinderea lui Putin, s-a creat o solidaritate incredibil de puternică, la care Occidentul s-a alăturat necondiționat. Uniunea Europeană a aplicat sancțiuni economice drastice Rusiei, chiar și țările mai „sceptice” au

cedat până la urmă și încet, încet, s-a format o coaliție internațională extrem de puternică împotriva Rusiei, care acum e izolată practic pe plan internațional și care datorită lui Putin, a devenit o țară „non grata” în aproape întreaga lume.

În premieră, America și Uniunea Europeană au trimis armament Ucrainei, pentru a sprijini rezistența sa eroică. În fața acestei reacții, Putin a escaladat propria-i paranoia, amenințând cu armele nucleare. El însuși este perceput ca fiind un dictator sinistru, ca un Hitler, ca un Stalin, ca un Bin Laden, care a trădat umanitatea prin miile de vieți pierdute în Ucraina.

Cu toate astea, surpriza de proporții o oferă poporul rus, care nu-l dezavuează pe Putin și războiul declanșat de el, ci, în majoritate – estimările sunt de 85-87% – îl susține, căci rușilor li s-a inoculat ideea că trebuie să domine lumea și s-o conducă prin orice mijloace. Elita rusă și intelectualii de acolo sunt jenați de această situație, dar procentul este nesemnificativ. Totuși, se găsesc și voci care – chiar dacă timid – îndrăznesc să protesteze împotriva războiului. Dar, ca în orice regim dictatorial, cine este împotriva lui Putin, ori trăiește în exil, ori nu mai trăiește deloc. Doar până acum au fost arestați peste 6000 de protestatari, după ce au fost bătuți și loviți fără milă, pentru că au îndrăznit să protesteze împotriva invaziei rusești, cerând stoparea genocidului ucrainian.

Atacul lansat de Rusia asupra Ucrainei a dat naștere unei crize umanitare fără precedent. Milioane de oameni, în special femei și copii, au fugit din calea

bombelor și acesta e abia începutul. Drama Ucrainei, ai cărei femei și copii își lasă tații, soții și frații pe baricade și iau drumul pribegiei, a emoționat o planetă întregă. Ceva îngrozitor, milioane de oameni fugari, însoțiți de copii... Un adevărat popor... de copii, trec prin vămi în brațele mamelor, însoțiți de bunici sau de frații mai mari, unii dintre ei abia născuți în adăposturi, în stațiile de metrou, în subsolurile blocurilor sau în tunelurile rămase din al doilea război mondial. Sute de mii de copii speriați de bombe, de obuze, de sirene, de fumul incendiilor... Înfofoliți cu hăinuțe luate în grabă, cu căciulițe și ghetuțe puse la rezezală, rătăciți printre gloanțe și oameni străini, ei înduioșează sufletul întregii lumi. Dincolo de pagubele de război uriașe, iată că armata Rusiei omoară și copii! Copii bolnavi de cancer sunt salvați dintr-un spital lovit de rachete... Copii îmbrăcați de iarnă, cu ochii în lacrimi și dezorientați, merg singuri spre graniță... părinții au ales să meargă la luptă sau au fost uciși... Drama umanitară este infinită.

Scenariul monstruos al războiului a creat o solidaritate internațională incredibilă de partea Ucrainei. Pretutindeni sunt reacții emoționante de solidaritate. În majoritatea țărilor lumii, milioane de oameni ies pe stradă să protesteze împotriva războiului, liderii lumii civilizate fac declarații importante de susținere a Ucrainei, iar Sfântul Părinte Papa Francisc la fiecare sfântă liturghie face apel la pace și cere să tacă armele pentru a începe negocierile de pace. Iar ceea ce s-a văzut zilele astea în apropierea punctelor de graniță ale Ucrainei cu România, Polonia și Republica Moldova este cu adevărat minunat.